

הרחובות ממריאים לאט / דוד אבידן

הרחוב היפה היפה יעצר לבסוף בדרכו.
השלוה, אטומה וקשה, תחתך כמו חלה לארכו.
והבקר הלח יתפחם מברק יחידי. מברקו.

אנשים יתנשמו בכבדות כמו בתום דהרה עתיקה.
חגורת-הבטון של העיר הדוקה. בהחלט הדוקה.
הקירות הכבדים מבינים משהו ונופלים בשתיקה.

העיר הגוססת בחוץ צונח אור שמש מוחלט.
ביום שכזה מן-הסתם בבתים שום תינוק לא נולד,
אף לא מת שום אדם. ואכן, הרחובות ממריאים לאט.

הרחובות ממריאים אל האור הלבן כמו שטיח-קסמים.
הקירות שנפלו מוקמים איכשהו (אזרחים חכמים).
ולעיר אין ראשית ואין סוף. וכל המבואות חסומים.

וידיך שרות מן הקיר כמו מלמול של אזוב ירקרק.
ועיניך פורחות כמו פנינים של זכוכית על צואר הברק.
רק ראשך העיף צר באור העמוק. ורק פיך שרק.